

Νέα Υόρκη
10/6/2012

Αγαπητέ Αχιλλέα,

σ' ευχαριστώ για την τιμή που μου έκανες να μού στείλεις τα δύο έργα σου. Δεν αποτελεί υποκρίσια να σου ειπώ πως μόλις άρχισα να διαβάζω τα πρώτα κομμάτια, έννοιωθα πως βρισκόμουν μέσα στο Υπόγειο του Δοστογιέβσκυ, ή ότι μπαίνοντας στο Παλτό του Γκόγκολ με τον Μικρό γητευτή του Μπωντλαίρ. Ελα μου όμως που μπροστά μου ζεπρόβαλλαν δύο άσχετες μεταξύ τους γιγάντιες σκιές ο Λωτρεαμόν και ο Τουβίλ με τη Βίβλο της Δημοκρατίας του στο χέρι σαν άλλος Αβραάμ. Και δεν ξέρω αν πρόκειται για πεζοτράγουδα, για ποιητικές βινιέτες του Ρίτσου. Και δλα αυτά σε λόγο "διαζευκτικό", λόγο πλάγιο που απευθύνεται στον μόνο ακροατή του, τον Ιζιντόρ, που μυρίζει άχνα εξομολόγησης, ένας λόγος ήπιος, αλλά και πολλά εμπνευστικός. Αυτά ως "προλογικό μιας ειλικρινούς αναβάπτισης".

Αν και η απαρρίθμιση των"20 συν μιας υποθέσεων" για τη Δημοκρατία μιας καθυποτάσσει στους κανόνες μιας ενθρώπινης ευνομίας με υποκειμενικά εσώψυχα που απευθύνονται σαν δραματικοί μονόλογοι σε έναν αόρατον ακροατή που δεν ονομάζεις, εντούτοις η ευνομία αυτή συνιστά τους χρυσόνες κάνοντας τόσο μιας ευνομίας όσο μιας ευημέρως, όπως και μιας ενδελεχούς συμπεριφοράς δημο η ανθρωπογραφία ταυτίζεται με την ανθρωπογεωγραφία. Πρόκειται, νομίζω, για υποκειμενικά εσώψυχα ξεσπάσματα που απευθύνονται σε δλονιές χωρίς εξαίρεση με μια διάθεση ευγενείας, αλλά και κριτικής διάθεσης, με μια απαλότητα και άραχνοθαντή ύφαγση μιας απέραντης ανθρωπιάς. Στο νου μου έρχονται οι "γραμμώτοι" καφετιοί πίνακες του Ρίτσου της εποχής των Γιούρων. Τι άραγε να σημέπεται ο βουβός ακροατής σου; Φυσικά όσα σου γράφω, αγαπητέ. Αχιλλέα, δεν είναι παρά εικασίες και υποθέσεις που σχηματίζονται στο νου μου καθώς σε διαβάζω.

Και στους δύο τόμους κάνουν την εμφάνισή τους άνδρες, γυναίκες και σύμβολα μέχρι τον Χριστό, όπως και τόποι και χώροι που υποπτεύομαι πως είναι βιώματα και γνωστές μεριές (Ευρώπη, Βόρειος Αμερική, αλλά και Στραβούργο μέχρι την Ιεριχώ ήλπ.) κόσμος που χτίσθηκε με αίμα, με θάνατο και με πολλή αδικία, ενώ ένας Θεός που μας προσπερνά άλλοτε αδιάφορα κι άλλοτε δείχνοντας κάποιο ενδιαφέρον όπως γίνεται με τον γερο-Μπλεζ, του οποίου ο ρόγχος ακούγεται (;) σαν βουητό ενός μεγάλου σεισμού. Πότε ρεαλιστής και πότε φαντασιακός και πότε εξοργιστικός και στις τέσσερις πλαγιογραφές στα μέρη που ανήκουν αποιλειστικά στον μικρόν Ιζιντόρ.

- 2 -

Πρόκειται για μια γραφή που αγναλιάζει τη γη, τη φύση, τον κόσμο, τη ζωή και τον θάνατο, αλλά επίσης και τα μίση, τις κακότητες μαζί με τα λεπτά συναισθήματα σε ώρα ευωχίας. Ήως μπόρεσες να απεικονίσεις και να υφάνεις ένα μεταξωτό δημιούργημα, απαλό, λειο και χαΐδευτικό στην άκρη του χεριού, του ματιού, αλλά και του αυτιού όταν διαβάζεται είτε σιωπηλά ή και φωναχτά. Τούτα δεν είναι όνειρα, με το αγκάλιασμα αυτό του διττού κόσμου (άνθρωπος-γη, άνθρωπος-γραφή) που μεταβάλλεται σε ένα πλάσμα από όπου γεννιέται ένα σύστημα φιλοσοφίας όλο ποίηση και φυσικό ρυθμό.

Κρίμα που δεν έβγαλες και άλλα

Σ' ευχαριστώ

G. Γιανναρχη